

Arrest

nr. 260 329 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 januari 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 maart 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 september 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juli 2020 en op 13 oktober 2020.

1.3. Op 30 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te hebben en van Koerdische afkomst te zijn. U bent geboren in Damghan te Iran. Uw ouders waren destijds gevlucht voor het regime van Saddam Hoessein. U woonde tot ongeveer 2008 in Iran, totdat het Iraanse regime u terugstuurde naar Irak. Sinds 2008 verbleef u in Hiror, een dorp nabij Zakho in de provincie Duhok. Sinds 2012 was u werkzaam bij de verkeerspolitie van Duhok. U was verantwoordelijk voor het patrouilleren, oplossen van verkeersproblemen en begeleiden of escorteren van belangrijke figuren of politievoertuigen. U had de graad van Aareef (sergeant).

Op een dag in juli 2018 was u op de terugweg naar het politiekantoor nadat u uw motor volgetankt had. Onderweg zag u een witte landcruiser die verkeerd geparkeerd stond. U stopte om deze persoon, die sjeik H.(...) bleek te zijn, een waarschuwing te geven. U wist echter niet wie sjeik H.(...) was en vroeg om zijn boorddocumenten aan u te overhandigen. Sjeik H.(...) weigerde echter. Hij werd onbeleefd en beledigde u. Op een gegeven moment werd u langs achter aangevallen door twee gewapende mannen. Ze namen u vast en sloegen u. U probeerde zich tevergeefs te verzetten, totdat één van de mannen uw wapen had afgenomen. Ook daarna kreeg u nog verschillende klappen van die twee mannen en werd u beledigd en vernederd door sjeik H.(...). Ondertussen waren de omstaanders dichterbij gekomen en probeerden ze jullie uit elkaar te halen. U probeerde radiocontact te maken met uw collega's maar niemand gaf antwoord. Op een gegeven moment rinkelde uw telefoon en werd u opgebeld door Raaed H.(...), uw rechtstreekse chef (raaed = majoor). Hij beval u meteen terug te keren. U weigerde aanvankelijk omdat u uw wapen eerst wou terugkrijgen, maar omdat Raaed H.(...) bleef aandringen, besloot u toch terug te keren zonder wapen. Toen u terug wou keren naar het politiekantoor, uitte de sjeik nog verschillende bedreigingen. Eenmaal aangekomen op het kantoor in Domiz, stond Raaed H.(...) u op te wachten en zei hij dat u bij Aameed F.(...), de commissaris, werd verwacht (aameed = brigadier generaal). U hoorde toen pas dat sjeik H.(...) een vertegenwoordiger is van de familie B.(...). Aameed F.(...) liet duidelijk blijken dat u verkeerd gehandeld had en sloeg u in het gezicht. U moest uw motor en uw uniform afstaan en werd wandelen gestuurd in afwachting van een beslissing. U verliet het kantoor en belde Raaed H.(...) op, die u de raad gaf om u ergens schuil te houden tot hij u iets zou laten weten. U besloot vervolgens uw vriend M.(...) te bellen, die u naar Urman bracht. U verbleef twee maanden in een woning van M.(...) en regelde in die periode uw vertrek.

U verliet Irak in september 2018. U reisde legaal, met een visum geregeld door uw nicht, naar Turkije. Vervolgens reisde u naar Bulgarije waar uw vingerafdrukken werden genomen op 16 oktober 2018. Via Servië, Bosnië, Kroatië en Duitsland kwam u op 9 januari 2019 in België terecht. Op 6 maart 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek werd uw familie en hun omgeving tweemaal benaderd door enkele mensen van de familie B.(...).

Bij terugkeer naar Irak vreest u vervolgd te worden door de stam B.(...). U vreest hierbij verminkt te worden en als verrader aanzien te worden omdat u zich niet als Koerd gedraagt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort (d.d. 02/02/2012), uw diploma's uit Iran, uw diplomawaardering, medische documenten uit België, uw logboek van het opvangcentrum, uw Irakese identiteitskaart (d.d. 03/09/2012), uw Irakese identiteitsboekje (d.d. 10/12/2007) en uw Iraanse geboorteakte (d.d. 24/01/1989). Vervolgens legt u ook kopieën neer van de volgende documenten: uw Iraanse karte melli (d.d. 14/06/2002), een bewijs dat u Iran moest verlaten (d.d. 01/11/2007), uw vluchtelingenboekje van Iran (d.d. 11/04/2005), een verplaatsingsattest in Iran (d.d. 30/10/2007), vier foto's van de verkeerspolitie, een foto met uw moeder, de identiteitsdocumenten van uw ouders, een foto en een filmpje van een Irakese politieagent die mishandeld werd en het overlijdensbericht van uw psycholoog in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er geen twijfels worden geuit tegenover uw werkzaamheden als politieagent bij de verkeerspolitie van Duhok. Wat echter wel in twijfel wordt getrokken, is het incident met sjeik H.(...) en de daarop volgende vervolging door de familie B.(...).

Vooreerst kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij uw geloofwaardigheid of u op het moment van het incident met sjeik H.(...), meer specifiek in juli 2018, nog werkzaam was voor de verkeerspolitie van Duhok. U laat namelijk na enig bewijs aan te leveren om uw recente tewerkstelling aan te tonen, alsook legt u, naast enkele foto's en een diplomawaardering uit 2012, geen officiële documenten neer van uw recente werkzaamheden bij de verkeerspolitie. U stelt dat u een badge had, maar dat u deze heeft moeten inleveren op het moment dat u een nieuwe rang kreeg. Het duurde iets langer dan normaal, en uiteindelijk kreeg u deze badge niet meer terug of had u deze niet in uw bezit op het moment van het incident met sjeik H.(...) (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 13/10/2020, CGVS 2, p. 9). U verklaart dat u officieel werd tewerkgesteld en stelt dat u uw benoemingsbesluit of attest van tewerkstelling heeft neergelegd (CGVS 2, p. 9, p. 10). Na vertaling blijkt dit om een diplomawaardering te gaan en blijkt deze gericht te zijn aan het ministerie van Binnenlandse zaken, en meer specifiek aan het hoofdbureau van de verkeerspolitie van de provincie Duhok. U wordt voor aanstelling goedgekeurd. Dit document is echter gedateerd op 19 september 2012 en maakt geen gewag van het feit dat u in juli 2018 nog steeds tewerkgesteld was voor de verkeerspolitie van Duhok. U verwijst vervolgens naar de door u neergelegde foto's en de foto's op uw Facebookpagina (CGVS 2, p. 10). Op de neergelegde foto's staat geen datum vermeld. De foto's op uw Facebookpagina kunnen op eender welk moment gepost zijn en tonen niet aan dat ze daadwerkelijk genomen zijn op het moment dat u ze gepost heeft. Bovendien dateert de recentste foto op uw Facebookpagina van 27 februari 2018, wat eveneens geen indicatie is dat u in juli 2018 nog steeds werkzaam was voor de verkeerspolitie van Duhok. U stelt tot slot dat u uw loonfiches netjes bewaard heeft en dat u één van deze zou kunnen neerleggen (CGVS 2, p. 10). U werd hierop gevraagd om recente loonfiches te bezorgen (CGVS 2, p. 10). Tot op heden heeft het CGVS echter geen documenten van u ontvangen waarin u uw recente tewerkstelling heeft aangetoond. U heeft dus met andere woorden niet aangetoond dat u in juli 2018 werkzaam was bij de verkeerspolitie in Duhok, wat de geloofwaardigheid van het incident met sjeik H.(...) en aldus uw asielmotieven in vraag stelt, alsook de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Vervolgens kan er ook weinig geloof worden gehecht aan het incident met sjeik H.(...) in juli 2018. Vooreerst stelt u dat het een ongeschreven wet is om de familie B.(...) niet te beboeten (CGVS 2, p. 12). U verklaart weliswaar niet te weten dat het om sjeik H.(...) ging, die een vertegenwoordiger was van de familie B.(...) (CGVS 2, p. 11). Nochtans had sjeik H.(...) tijdens jullie conversatie al aangegeven een sjeik te zijn (CGVS 2, p. 11). Dat u toen nog steeds niet beseftte dat het om een belangrijke persoon kon gaan, is opmerkelijk, getuige eveneens het feit dat de twee mannen de sjeik aanspraken alsof ze zijn slaaf waren (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 13/07/2020, CGVS 1, p. 15). Op dat moment kon u al vermoeden dat het om een belangrijke persoon kon gaan. Om het gegeven te vergoelijken dat u geen kennis had van sjeik H.(...) of dat deze persoon een vertegenwoordiger is van de familie B.(...), stelt u dat u nog niet lang in de regio woonde (CGVS 1, p. 15). Echter, volgens uw verklaringen, woonde u reeds sinds 2008 in de regio Duhok en was u sinds 2012 werkzaam bij de verkeerspolitie van Duhok, wat een geruime tijd is (CGVS 1, p. 4, p. 7). Er kan dan ook worden verwacht dat u, die een job als politieagent uitvoerde, een zicht had of op de hoogte was van de belangrijke personen in de omgeving. Anderzijds spreekt u zichzelf tegen door te stellen dat iedereen elkaar kent omdat het niet zo'n groot gebied is (CGVS 2, p. 13). Het feit dat u niet gekend was met de omgeving of geen interesse had in de familie B.(...) is dan ook geen vergoelijking hiervoor. Dat u als politieagent niet op de hoogte zou zijn geweest van de vertegenwoordigers van de familie B.(...), is ongeloofwaardig, zeker daar de

Democratische Partij van Koerdistan (KDP), de partij van B.(...), de politieke en militaire controle uitvoert over o.a. de provincie Duhok, u een tante heeft die politiek actief geweest was en nauw samenwerkte met B.(...) en de partij (CGVS 1, p. 9) en uw vader lid was van de Democratische Partij van Koerdistan en ook wel connecties had met de familie B.(...) (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 16). Verwacht mag worden dat u dan toch als agent enige kennis heeft van het reilen en zeilen van de familie B.(...) en haar vertegenwoordigers. Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Dat u vervolgens na het incident met sjeik H.(...) amper geïnformeerd heeft naar deze persoon is niet ernstig. U vermoedt dat hij werkzaam is bij de raad van de ministers, of daar een functie had (CGVS 1, p. 14). U stelt aan Raaed H.(...) gevraagd te hebben wie deze sjeik was, maar kreeg enkel als antwoord dat u gek was om met een dergelijk iemand problemen te krijgen (CGVS 1, p. 14). Dat u na het incident alsnog amper duidelijkheid kan verschaffen over de persoon van H.(...) is niet geloofwaardig. Verwacht mag worden dat u zich informeert over deze persoon, gezien hij de kern van uw asielmotieven betreft en u net omwille van deze persoon uw land hebt ontvlucht. Dat u nagelaten heeft dit te doen, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Zoals reeds eerder aangehaald had u niet enkel familie die connecties had met de familie B.(...) die u kon aanspreken om informatie in te winnen, ook via uw vriend H.(...) kon u na het incident nog informatie vergaren. Te meer daar u nog enkele maanden in Irak verbleven heeft na het incident (CGVS 1, p. 11). Dat u geen contact had met uw tante en oom kan geen reden zijn om via hen informatie te proberen vergaren (CGVS 2, p. 16). Indien u daadwerkelijk door een lokale sjeik dermate bedreigd werd dat u zich genoodzaakt zag om Irak te verlaten, mag worden verwacht dat u alles in het werk stelde om zich over deze persoon te informeren ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten.

Daarenboven is het gewoonweg weinig plausibel dat u, die beleefd en respectvol bleef, meteen werd aangevallen door de sjeik en diens mannen. U stelt zelfs de kans niet te hebben gehad om een waarschuwing uit te spreken (CGVS 2, p. 12). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de sjeik meteen over de rooie zou gaan. Door zijn identiteitsdocumenten aan u te overhandigen of gewoon een gesprek aan te gaan, kon hij aantonen wie hij was, in de veronderstelling dat u zo de boete of waarschuwing zou laten vallen. Aangezien een ongeschreven wet geldt ten aanzien van de familie B.(...), kon de sjeik vermoeden dat het tonen van de identiteitsdocumenten voldoende zou zijn om een boete of waarschuwing af te wenden. Dat hij daarenboven nagelaten heeft te vermelden wie hij daadwerkelijk was, is opvallend en niet geloofwaardig. De door u voorgestelde reactie van sjeik H.(...) is niet in verhouding met uw eenvoudige vraag en uw respectvolle aanpak. U had op dat moment zelfs nog geen boete uitgeschreven of aanstalten gemaakt tot het uitschrijven van een boete daar het om een speciale nummerplaat ging en u hiervoor sowieso de identiteitsdocumenten nodig had (CGVS 2, p. 11). Anderzijds is het vreemd dat u voor sjeik H.(...) een boete wou uitschrijven, terwijl u stelt dat u regelmatig op die bewuste weg andere auto's heeft tegengehouden waarbij men er over het algemeen er van af kwam met een waarschuwing nadat u de persoon in kwestie er attent op maakte dat deze verkeerd geparkeerd stond (CGVS 1, p. 14). U probeerde geen boete te schrijven als het niet nodig was (CGVS 1, p. 14). Ook wou u geen heisa maken omwille van een verkeersovertreding en probeerde u tot een compromis te komen (CGVS 2, p. 12). Waarom u dan halsstarrig uw punt wou maken bij sjeik H.(...) is nog maar de vraag. Verder is het weinig geloofwaardig dat de familie B.(...), die zo machtig is zoals u stelt, blijvend energie zou steken in u, een eenvoudige politieagent. Het is niet aannemelijk dat deze lieden het geduld zouden hebben u meerdere malen vruchteloos telefonisch te contacteren en u tot lang na uw vertrek zouden opzoeken bij u thuis en de onmiddellijke omgeving (CGVS 2, p. 4). De sjeik had op het moment zelf reeds zijn slag thuis gehaald en u wandelen gestuurd. Dit incident bleef ook zonder gevolgen voor hem.

Om te staven dat u gevisieerd of gezocht werd door de familie B.(...), haalt u aan dat u dagelijks gedurende augustus en september 2018 meerdere telefonische oproepen ontving van verschillende telefoonnummers uit Koerdistan (CGVS 2, p. 4, p. 5). U heeft deze oproepen echter niet beantwoord (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 4). U vermoedt dat u deze telefonische oproepen van uw belagers ontving, maar kan deze bewering niet hard maken. U stelt dat u enkel tijdens dat incident en op geen enkel ander moment bedreigingen heeft ontvangen (CGVS 2, p. 5). Door deze oproepen onbeantwoord te laten, kan u bovendien niet met zekerheid zeggen wie er achter deze oproepen zat (CGVS 2, p. 5). Het is opmerkelijk dat u dagelijks tien à twintig oproepen zou ontvangen, wat duidt op enige volhardheid, maar dat u na het incident verder niets meer van de sjeik of de familie B.(...) vernomen heeft (CGVS 1, p. 16, p. 17; CGVS 2, p. 4, p. 16). Verwacht mag dan ook worden, dat indien de familie B.(...) u daadwerkelijk probeerde te vervolgen, ze andere pogingen ondernamen om u te pakken te krijgen, nadat u hun veelvuldige oproepen onbeantwoord liet. Dat ze terwijl u ondergedoken leefde bovendien niet naar u op zoek gingen, en pas bij uw familie langs gingen na uw vertrek (CGVS 1, p. 17; CGVS 2,

p. 4), staat in schril contact met de vele dringende telefoontjes en wijst anderzijds niet op de hoogdringendheid om u te pakken te krijgen.

Vervolgens zijn uw verklaringen aangaande het incident met sjeik H.(...) op verschillende momenten incoherent, wat andermaal de geloofwaardigheid van dit incident en aldus uw voorgehouden vrees ondermijnt. Zo stelt u aanvankelijk tijdens het eerste persoonlijk onderhoud tweemaal radiocontact te hebben gemaakt nadat u werd bedreigd door sjeik H.(...) (CGVS 1, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelt u dat u eenmaal radiocontact probeerde te maken (CGVS 2, p. 14). U geconfronteerd met bovenstaande vaststelling corrigeert u uw verklaring en stelt u één of twee keer contact te hebben gemaakt met het hoofdkantoor (CGVS 2, p. 14). Het eenvoudigweg bijstellen van een verklaring geldt niet als vergoelijking voor deze tegenstrijdigheid. Ook wat betreft het telefoongesprek met Raaed H.(...) meteen na het incident bent u incoherent. Zo stelt u dat uw gsm ineens begon te rinkelen nadat u er niet in geslaagd was radiocontact te maken. U nam de telefoon vervolgens op (CGVS 1, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u zelf naar Raaed heeft gebeld op het moment dat de menigte zich begon te moeien in het conflict (CGVS 2, p. 13, p. 14). U had reeds een gemiste oproep en belde vervolgens zelf terug (CGVS 2, p. 14). Tot slot bent u incoherent wat betreft het moment van het incident. Zo stelt u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het incident plaatsvond in juni 2018 (vragenlijst CGVS, d.d. 09/09/2019, vraag 3.5, p. 3), waar u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat het juli 2018 betrof (CGVS 1, p. 13). Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling repliceert u dat het om een misverstand moet gaan en dat u dit wellicht verkeerd heeft uitgesproken of dit verkeerd genoteerd werd (CGVS 1, p. 13). De verwarring tussen beide maanden kan worden gevolgd als een aannemelijke uitleg. Echter, het is opmerkelijk dat u nalaat dit te corrigeren bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud, waar u weliswaar een opmerking geeft wat betreft uw reisroute, maar nalaat de datum van het incident te corrigeren (CGVS 1, p. 3). Nochtans werden uw verklaringen afgelegd bij de DVZ ook door u als correct ondertekend. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen andermaal het bestaan van het incident met sjeik H.(...) en aldus uw algehele geloofwaardigheid.

Dat u stelt te beseffen dat u grote problemen had veroorzaakt door de reactie van Aameed F.(...) kan eveneens niet worden gevolgd. Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u zelf werd opgebeld door uw leidinggevende, en dat deze reeds op de hoogte was van het incident. U had radiocontact proberen maken, maar dit bleef zonder resultaat. Het is dan ook maar de vraag hoe Raaed H.(...) op de hoogte zou zijn gesteld van het incident. U vermoedt via de sjeik of diens personeel (CGVS 2, p. 13). Aangezien de sjeik in een conflict met u verwickeld was, is het weinig waarschijnlijk dat hij de tijd had om uit te zoeken in welk politiekantoor u gestationeerd was, en wie uw leidinggevende was, aangezien u meteen na het incident al werd teruggeroepen (CGVS 2, p. 13), wat hem bijzonder weinig tijd gaf. Gepeild naar de reactie van Aameed F.(...) na het incident met de sjeik, repliceert u dat u niet werd ontslaan of geschorst op het moment dat u het politiekantoor verliet nadat u een uitbrander had gekregen (CGVS 1, p. 16). U hoorde ook niets meer van de commissaris nadat u het kantoor verlaten had (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 14). Ook in de periode dat u ondergedoken leefde, heeft u niets meer vernomen van Aameed F.(...) of van Raaed H.(...) (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 15). U kreeg meerdere telefoontjes, maar u beantwoordde deze niet, waardoor het niet vaststaat dat u op dat moment werd ontslagen of een straf zou krijgen (CGVS 1, p. 16). U verklaart zelf dat er bepaalde straffen verbonden zijn aan wapenverlies. U stelt dat u kan vastgehouden of geschorst worden of lijfstraffen kan ontvangen (CGVS 2, p. 13). Alleszins blijft wapenverlies nooit zonder consequenties (CGVS 2, p. 13). Echter, op het moment dat u voor Aameed F.(...) moest verschijnen, de grote directeur van de politie van Duhok, heeft hij geen straf uitgesproken of geïnsinueerd (CGVS 2, p. 13). U stelt dat ze geen kans hadden gekregen om een straf uit te spreken omdat u meteen ging onderduiken (CGVS 2, p. 13). Het is echter vreemd dat noch u, noch uw familie in de maanden dat u nog in Irak was en ook nadien niets hebben vernomen van de Iraakse autoriteiten zelf over een mogelijke straf. Nochtans had u in Irak contact met uw vriend en overste Raaed H.(...). Hij zou echter nooit rechtstreeks iets gezegd hebben over een straf (CGVS 1, p. 8, p. 16-17).

Ook heeft u zich bitter weinig geïnformeerd over een verdere stand van zaken over uw problemen, waardoor de vervolging door de familie B.(...) elke geloofwaardigheid ontbeert. U heeft zich namelijk amper geïnformeerd naar de bezoeken van de personen, die zich uw vrienden noemden en u kwamen opzoeken. Na uw vertrek kwamen ook een aantal mensen in de buurt informatie over u inwinnen (CGVS 2, p. 3). U weet echter niet aan welke dienst deze personen verbonden waren, of hoeveel mensen toen naar u kwamen vragen (CGVS 2, p. 3). U stelt dat u deze informatie van uw moeder vernomen heeft en ze u dit niet kon vertellen (CGVS 2, p. 3). U weet echter niet of uw moeder bijkomende vragen heeft gesteld (CGVS 2, p. 3). Verder bent u tegenstrijdig over deze bezoeken. Zo stelt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat deze personen tweemaal zijn langsgekomen, waarvan de laatste keer tien

maand voor uw eerste onderhoud (CGVS 1, p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat uw familie eenmaal benaderd werd, waar ze de andere keer de winkeliers in de omgeving benaderd hebben (CGVS 2, p. 4). Het bestaan van het tweede bezoek vernam u echter pas een maand voor het tweede persoonlijk onderhoud, wat impliceert dat dit zich rond september 2020, moet situeren. Uw verklaring dat deze personen slechts eenmaal naar uw ouderlijk huis zijn gegaan en de tweede maal naar de buurtbewoners (CGVS 2, p. 17) kan deze incoherenties dan ook niet wegwerken. Dat u sowieso nagelaten heeft zich over bovenstaande elementen te informeren is niet ernstig en getuigt niet van een oprechte interesse in uw zaak. Verwacht mag dan ook worden dat u zich informeert over een stand van zaken wat betreft uw job als de bezoeken aan uw familie, daar dit de kern van uw vrees inhoudt. Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen en er tegenstrijdige verklaringen over aflegt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas.

Na het incident in juli stelt u ondergedoken te hebben geleefd in het huis van uw vriend en collega M.(...) in het dorp Urman (CGVS 2, p. 5, p. 6). Echter, tijdens het eerste persoonlijke onderhoud stelt u dat u verbleef in een woning van de neef van uw collega M.(...) (CGVS 1, p. 11, p. 12). U geconfronteerd met deze vaststelling stelt u dat het een misverstand betreft en dat er verwarring is met uw neef H.(...), van wie u enkel geld geleend had (CGVS 2, p. 16). Dit kan echter niet worden gevolgd, daar u voor het eerst pas over H.(...) spreekt nadat u gevraagd werd wat u deed tijdens de periode dat u ondergedoken leefde (CGVS 1, p. 12, p. 17). Bovendien herhaalde u tijdens uw eerste gehoor tot tweemaal toe dat u bij de neef van M.(...) ondergedoken zat (CGVS 1, p. 11, p. 12). Uw uitleg dat het een verwarring betreft kan hiermee dan ook niet worden gevolgd en ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Tot slot leert een blik op uw Facebookprofiel ook dat u in augustus 2018, op het moment dat u ondergedoken leefde (CGVS 2, p. 18), een foto postte van u samen met twee personen in volle ontspanning voor het Mustafa Barzani gebouw, een universiteit gelieerd aan de familie waar u eigenlijk vervolging voor vreest. De vaststelling dat uw verklaring in augustus 2018 ondergedoken geleefd te hebben, terwijl een blik op uw Facebook het tegenovergestelde aantoonde, ondermijnt uw geloofwaardigheid ten stelligste. Indien deze foto genomen zou geweest zijn op een eerder moment, is het echter nog steeds bijzonder frappant dat u enerzijds net op het moment van uw onderduiken een foto van u voor een gebouw gelieerd aan uw vervolgers post, en anderzijds dat u daarbij zelfs twee vrienden tagt, waardoor u aan de buitenwereld toch wel een teken van leven toont. Van enige terughoudendheid en voorzichtigheid is dan ook geen sprake op het moment dat u net wenste te vermijden dat uw belagers ook maar iets van u zouden horen of u zouden vinden.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u opgeworpen incident met sjeik H.(...) en de door u opgeworpen vervolgingsfeiten als gevolg daarvan.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CGVS 2, p. 15), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Koerdische autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. Bovendien blijkt dat u deze vrees niet heeft aangehaald bij de DVZ wanneer daar naar uw vrees bij terugkeer werd gevraagd (vragenlijst CGVS, vraag 4, 5, 7). U antwoordt er zelfs uitdrukkelijk geen problemen te hebben gehad met uw autoriteiten. Verwacht mag worden dat een verzoeker steeds alle motieven aanhaalt waarom hij niet terug naar zijn land van herkomst kan, wanneer daarnaar wordt gevraagd. Bovendien stelde u tijdens uw eerste onderhoud dat het incident met sjeik H.(...) uw enige probleem is (CGVS 1, p. 13).

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie blijkt dat Iraakse Internal Security Forces Penal Code van 2008 (en uitvoerende bepalingen) sinds september 2011 van toepassing is in de KAR. Met betrekking tot de ongewettigde afwezigheid van politielui voorziet de voornoemde wet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat politielui in de KAR

ten allen tijde ontslag kunnen nemen en zulks ook frequent doen. Wanneer men zijn post verlaat zonder ontslag te nemen, komt er een einde aan het contract en verliest men zijn job. In de praktijk leidt ongewettigde afwezigheid of dienstverzuim bij de Koerdische politie an sich niet tot juridische vervolging. De Iraakse Internal Security Forces Penal Code van 2008 en de hierin voorziene (gevangenis)straffen wordt slechts toegepast wanneer er tevens sprake is van een andere (zware) inbreuk of wanneer de betrokken politieagent een hoge rang en toegang tot gevoelige informatie bezat. Geen van de door Cedoca geconsulteerde bronnen maakt melding van disproportionele of zware bestraffing van politielui die ongewettigd afwezig zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U verklaart dat u aanvankelijk bent weggestuurd in afwachting van een beslissing. U werd toen niet ontslagen of geschorst (CGVS 1, p. 16). U kreeg meermaals telefoon toen u ondergedoken leefde, maar nam nooit op, waardoor u niet met zekerheid kan zeggen of u daadwerkelijk ontslagen werd (CGVS 1, p. 16). Bovendien stelt u geen probleem te hebben gekend met de commissaris of uw rechtstreekse chef Raaed H.(...) (CGVS 1, p. 17). U vermoedt tot slot dat u hoogstwaarschijnlijk in beschuldiging bent gesteld, maar geeft zelf aan hier geen documenten van te hebben, waardoor u geen duidelijkheid kan verschaffen of u al dan niet in beschuldiging werd gesteld (CGVS 2, p. 15). Verwacht mag worden dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd indien u daadwerkelijk deze vrees zou hebben. Aangezien dit niet het geval is, ondermijnt dit evenzeer de geloofwaardigheid van deze door u geopperde vervolgingsvrees.

Betreffende het loutere feit dat u als politieagent heeft gewerkt dient te worden gesteld dat u louter op die basis niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Hoewel agenten nog steeds door IS kunnen gevisieerd worden, is dit de laatste jaren serieus afgenomen waardoor ook volgens de EASO guidelines de vrees moet worden gepersonaliseerd. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u hier niet in slaagt.

Wat betreft de familiale conflicten met uw vader dient te worden gesteld dat deze kaderen in de interpersoonlijke sfeer. U stelt dat uw vader u altijd verplichtte iets te doen en dat u volgens zijn smaak diende te handelen (CGVS 1, p. 6). U verklaart uw leven lang problemen te hebben gekend met uw vader (CGVS 1, p. 6). Gevraagd naar uw overwegingen om te verhuizen, stelt u dat deze mogelijkheid niet bestaat in Irak of Iran (CGVS 1, p. 6). Nochtans had uw broer een woning in Duhok, en verbleef u daar gedurende een drietal dagen als u dienst had als politieagent (CGVS 1, p. 4, p. 5). Ook opmerkelijk is dat u deze problemen met uw vader niet benoemt als u gevraagd wordt naar uw concrete vrees bij terugkeer naar Iran, alsook stelt u dat het incident met sjeik H.(...) uw enige probleem is (CGVS 1, p. 13). Bovendien woonde u tot uw vertrek uit Irak in bij uw vader (CGVS 1, p. 4, p. 5). Over uw verklaarde problemen met uw vader kan dan ook geconcludeerd worden dat deze kaderen binnen een familiaal conflict. Bovendien blijft u bijzonder vaag over deze conflicten en slaagt u er niet in deze vrees te concretiseren, individualiseren en actualiseren. Een vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Dit volstaat dan ook niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u pas twee maanden na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS 2, p. 7). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. U vergoelijkt uw afwachtende houding door te stellen dat u in Bulgarije en Bosnië in de gevangenis heeft gezeten en even wou bekomen (CGVS 2, p. 7). U legt echter geen enkel begin van bewijs neer om deze beweringen te staven. Uw afwachtende houding is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Uw gedrag relateert in ernstige mate uw voorgehouden vrees.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en

de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van

de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Dohuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw Irakese identiteitskaart, uw Irakese identiteitsboekje, uw paspoort, alsook de Irakese identiteitsdocumenten van uw ouders neer. Dit toont uw nationaliteit en uw identiteit aan, hetgeen hier niet ter discussie staat. Vervolgens legt u uw diploma's behaald in Iran, uw Iraanse karte melli, uw Iraanse geboorteakte, de Iraanse shenasnameh van uw moeder, het bewijs dat u Iran moest verlaten, alsook uw Iraanse vluchtelingenboekje en een verplaatsingsattest binnen Iran neer. Dit toont aan dat u geboren bent in Iran, en er langdurig heeft verbleven, hetgeen eveneens niet betwist wordt. De foto met uw moeder aan jullie boomgaard zegt niets over uw asielmotieven, en doet hier dan ook niet ter zake. Het filmpje en de foto die u neerlegt van een Irakese politieagent die geslagen en vervolgd werd, toont geenszins aan dat u vervolgd werd door de familie B.(...). Dit filmpje kan dienen als voorbeeld, maar zegt niets over uw eigen asielmotieven en persoonlijke vervolging door de familie B.(...). Wat betreft uw medische documenten dient te worden vastgesteld dat u een document neerlegt met verschillende waarden wat betreft o.a. uw nierfunctie. U verwijst hiervoor naar uw nierproblemen (CGVS 1, p. 10). U verklaart hierover dat u deze onderweg heeft opgelopen (CGVS 1, p. 10), aldus toont dit geen verband aan met uw vervolging in Irak. Het logboek van het opvangcentrum toont eveneens geen verband aan met uw asielmotieven. Het overlijdensbericht van uw psycholoog is een jammerlijke zaak. Echter, dit toont niet aan dat u daadwerkelijk in begeleiding was bij Dr. J.(...) of zegt niets over de duur van uw begeleiding. Bovendien bevatten medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid immers een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten bieden geen zicht op de ware omstandigheden waarin u uw verwondingen of aandoeningen heeft opgelopen. Dergelijke attesten laten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, noch over een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31 januari 1967, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, en de materiële motiveringsplicht, volhardt verzoeker in een eerste onderdeel in zijn voorgehouden vrees en verklaringen omtrent het voorgehouden incident met sjeik H. in juli 2018 en de ontwikkelingen die hieruit zouden zijn gevolgd en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"(...) Het Commissariaat-Generaal stelt vast dat verzoeker geen enkel officieel bewijsstuk van zijn tewerkstelling kan voorleggen en dat er ook geen recente bewijsstukken voorliggen die aantonen dat de verzoeker nog werkzaam was bij de verkeerspolitie van Dohuk in juli 2018.

Verzoeker wenst hierbij te verklaren dat hij heeft nagevraagd om hiervan bewijsstukken te verkrijgen.

Zijn moeder is naar het politiebureau gegaan en heeft bewijzen hiervan gevraagd en zij heeft enkel één loonfiche van oktober 2016 verkregen. (zie bijlage, stuk 6)

Met betrekking tot de foto's op Facebook, wenst de verzoekende partij te verduidelijken dat deze foto's genomen waren in 2017 omdat dit het jaar was dat de Iraakse politie de motorvoertuigen had aangekocht.

Verzoeker wenst hierbij ook op te merken dat hij in allerijl diende te vluchten uit Iran, waardoor hij niet in de mogelijkheid was om recente bewijsstukken mee te nemen.

Echter, zoals het CGVS zélf ook bevestigd, werden er geen twijfels geuit aan verzoekers werkzaamheden als politieagent in Dohuk, wat ook blijkt uit nalezing van het persoonlijk onderhoud.

Dat hiermee wel degelijk ook ten gronde rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling aan de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens motiveert het Commissariaat- Generaal dat zij geen geloof hechten aan het incident met sjeik H.(...) in juli 2018.

Ook hier is de verzoeker ernstig gegriefd door deze motivering.

Vooreerst wenst de verzoeker hier te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

In de regio waar verzoeker actief was als politieagent, is er sprake van erg veel corruptie, en is het niet abnormaal dat zulke mensen zich boven de wet achten.

Vervolgens wenst verzoeker ook te volharden in het feit dat hij niet afkomstig is van de regio Dohuk, maar hij was woonachtig in Hiror, wat twee uur verder rijden is.

Verder wenst verzoeker hierbij ook te verduidelijken dat niet aan het begin van de conversatie onmiddellijk werd medegedeeld aan verzoeker dat het ging om sjeik H.(...) en/of dat hij vertegenwoordiger was van de familie B.(...).

Sjeik H.(...) zou werken binnen het gerecht/beleid van de familie B.(...).

Verzoeker wenst hier verder ook te verduidelijken dat indien men iemand tegenhoudt om te beboeten, enkel gevraagd wordt naar die persoon zijn rijbewijs en de papieren van de auto. Het is niet zo dat men onmiddellijk vraag naar wie de persoon zélf is. Verzoeker heeft hiertoe ook nooit de kans gekregen, omdat hij onmiddellijk begon te roepen tegen de verzoeker, en zijn schoenen uitdeed en die gaf aan verzoeker en zei tegen hem dat hij die in zijn keel mocht duwen.

Verzoeker volhardt formeel in zijn verklaringen dat hij oprecht niet onmiddellijk wist wie sjeik H.(...) was. Ook had hij geen enkel identiteitsdocument verkregen waardoor hij sjeik H.(...) zou hebben kunnen herkennen.

Het Commissariaat- Generaal motiveert hier verder dat het ook ongeloofwaardig is dat de verzoeker geen kennis zou hebben van sjeik H.(...) als vertegenwoordiger van de familie B.(...), mede gelet op het feit dat hij familie heeft die politiek actief is bij de Koerdische Democratische Partij (hierna: KDP) en dit ook de partij is van de familie B.(...).

Hier wenst de verzoekende partij op te merken dat het niet is omdat hij familieleden heeft die politiek actief zijn bij de KDP, hieruit volgt dat verzoeker ook kennis heeft van leden van de familie B.(...), of in het verlengde, de vertegenwoordigers van diezelfde familie.

Sjeik H.(...) is een vertegenwoordiger van de familie B.(...), wat niet hetzelfde is als familielid van de familie B.(...).

Het is onredelijk dat het Commissariaat- Generaal verwacht dat verzoeker, die zelf niet politiek actief is, op de hoogte zou moeten zijn van iedereen die ook politiek actief is bij de KDP, enkel omdat hij enkele familieleden heeft die lid zijn.

Het Commissariaat- Generaal legt hier wel een erg hoge bewijslast in hoofde van verzoeker...

Verzoeker wenst hierbij zelfs op te merken dat zijn tante (de zus van de vader) zélf niet eens wist wie sjeik H.(...) was, en zij is nochtans politiek actief bij de KDP...

Het Commissariaat- Generaal vraagt hier een onredelijke bewijslast in hoofde van verzoeker en dit getuigt niet van enig zorgvuldig bestuur.

Vervolgens motiveert het Commissariaat- Generaal dat na het incident met sjeik H.(...) verzoeker amper geïnformeerd zou hebben naar deze persoon, zeker gezien verzoeker familieleden had die connecties hadden met de familie B.(...) of verzoeker ook zijn vriend H.(...) nog kon contacteren.

Hier wenst de verzoekende partij te verduidelijken dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn familieleden.

Zijn vader en tante willen geen enkel contact meer met verzoeker, omwille van de problemen die hij veroorzaakt heeft.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds dat hij geen contact had met zijn vader en dat hij een moeilijke relatie had met hem: (...)

Desondanks probeert verzoeker wel informatie te verzamelen over zijn problemen, en dat heeft hij ook aan zijn moeder gevraagd, wat ook blijkt uit het persoonlijk onderhoud: (...)

Verder heeft verzoeker ook de informatie dat hij weet van zijn situatie overgemaakt tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud: (...)

Het kan verzoeker dan ook bezwaarlijk verweten worden dat hij geen informatie probeerde te achterhalen over zijn persoonlijke problemen in Irak.

Verzoeker wenst hierbij nog op te merken dat verzoeker in 2008 vertrok naar Irak. Zelf was hij ook nooit een praktiserend moslim geweest waardoor hij altijd problemen heeft gekend met de familie van zijn vader en zijn vader zelf. Dit heeft verzoeker ook verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud (zie hierboven).

Omdat verzoekers familie hem zag als een ongelovige heeft hij nooit echt contact gehad met zijn familie, waardoor die hem ook nooit heeft proberen helpen toen verzoeker problemen kende.

Ook dit is een reden waarom verzoeker niet wist dat sjeik H.(...) de vertegenwoordiger was van de familie B.(...).

Het Commissariaat- Generaal stelt zich hier ook onredelijk op.

Echter heeft verzoeker zich wel degelijk geïnformeerd na het incident over wie sjeik H.(...) was. Zo heeft hij het gevraagd aan zijn overste, doch die heeft enkel tegen hem gezegd dat sjeik H.(...) een belangrijk persoon was, doch verder werd aan verzoeker geen informatie hierover gegeven.

Echter houdt het Commissariaat- Generaal onvoldoende rekening met verzoekers persoonlijke situatie met zijn familie, alsook houdt zij onvoldoende rekening met hetgeen verzoeker wél kon verklaren tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

Vervolgens stelt het Commissariaat- Generaal in de bestreden beslissing dat zij geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen omtrent het incident met sjeik H.(...).

Zo motiveerde het CGVS dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker, die beleefd en respectvol bleef, onmiddellijk werd aangevallen door de mannen van sjeik H.(...).

Verzoeker wenst hier te verduidelijken dat hij wel een waarschuwing heeft gegeven en dat het zijn werk was om hem tegen te houden en een boete te geven, omdat hij zag dat sjeik H.(...) niet in orde was met de juiste documenten. Toen verzoeker niet wou afgeven, hebben ze hem geslagen.

Verzoekende partij wenst te verklaren dat sjeik H.(...) het als een belediging opvatte dat hij zijn rijbewijs werd gevraagd. Belangrijke personen verwachtten namelijk dat iedereen wel weet wie ze zijn en hen aanbidt. Toen het duidelijk bleek dat verzoeker zich niet zomaar bij de situatie wou neerleggen, is de situatie geëscaleerd.

Verzoeker wenst hier ook te verduidelijken dat hij niet per se het idee had om een boete uit te schrijven, doch omwille van de onbeleefde reactie van de sjeik, hij de situatie ook niet zomaar zou laten passeren. Het is een zaak van actie en reactie.

Het is dan ook bevreemdend dat het Commissariaat- Generaal eigenlijk een soort 'situatie' verwacht, en als de verklaringen van verzoeker hier niet aan voldoen, het als 'niet aannemelijk' gekwalificeerd wordt.

Er bestaat uiteraard geen stappenplan om te 'reageren' in dergelijke situaties, doch echter is dit wel waar het Commissariaat- Generaal naar vraagt.

Dit kan dan ook niet aanvaard worden en legt opnieuw een veel te hoge bewijslast in hoofde van verzoeker.

Verder motiveert het Commissariaat- Generaal dat de verklaringen van de verzoeker aangaande het incident met sjeik H.(...) op verschillende momenten incoherent zijn, wat de verdere geloofwaardigheid van de verzoeker zou ondermijnen.

Verzoeker is ook hier ernstig gegriefd door deze motivering.

Met betrekking tot verschillende data van het incident, wenst de verzoekende partij op te merken dat hij zich verwart heeft, omwille van het gebruik van verschillende tijdsrekeningen.

Dit kan het CGVS niet ontgaan zijn, nu verzoeker ook omwille van de verschillende tijdsrekening, eerst een foutieve geboortedatum had opgegeven, zoals blijkt uit het persoonlijk onderhoud: (...)

Het Commissariaat- Generaal stelt zich opnieuw zeer onredelijk op ten opzichte van de verzoeker.

Ook met betrekking tot de verschillende dreig telefoons wenst de verzoeker volgende opmerkingen over te maken.

Hij wenst hierbij op te merken dat verzoeker, voor het incident, nooit telefoons kreeg met een vreemde nummer, waardoor verzoeker er met redelijke zekerheid vanuit kan gaan dat de telefoons te maken hadden met het incident. Hierom legde hij zijn telefoon ook vaak uit, waardoor telkens hij zijn telefoon terug startte, er verschillende gemiste oproepen waren van verschillende onbekende nummers.

Vervolgens motiveert het Commissariaat- Generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker zich nog maar bitter weinig geïnformeerd zou hebben over zijn problemen, wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Zo stelt het CGVS dat het vreemd is dat noch hij, noch zijn familie, niks vernomen zou hebben met betrekking tot een mogelijke straf van de Iraakse autoriteiten.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat wettelijk gezien verzoeker geen straf kon krijgen, omdat hij ook geen fout heeft gemaakt. Er staat nergens in de wet dat verzoeker belangrijke personen niet mag beboeten.

Maar het is niet omdat verzoeker juridisch geen straf heeft verkregen, dat hij geen consequenties zou dienen te ondergaan indien hij terug zou keren naar Irak. Verzoeker wenst hier te verklaren dat ze kunnen doen met hem wat ze willen.

Verder wenst verzoekende partij ook op te merken dat hij wel degelijk zich geïnformeerd heeft nadat hij vertrok uit Irak.

Zo verklaarde hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat zijn moeder hem vertelde dat er nog personen achter hem zijn komen vragen: (...)

Verzoeker had tussen het eerste en tweede persoonlijk onderhoud contact gehad met zijn moeder en zo kwam hij te weten dat ze ook een tweede keer zijn langsgekomen. Voordien wist de verzoeker dit niet omdat hij weinig tot geen contact had met zijn familie.

Verder is het voor verzoekende partij ook niet gemakkelijk om bijkomende informatie aan zijn familie te vragen, gelet op de reeds aanwezige familieproblemen die verzoeker heeft met zijn vader en die zijn familie (zie supra).

Uiteraard is het ook niet geheel onlogisch dat verzoeker angst heeft om informatie te vragen, omdat hij zijn moeder niet in gevaar wenst te brengen.

Tenslotte wenst de verzoeker enige verduidelijking aan te brengen over zijn verklaringen met betrekking tot het onderduiken van verzoeker na het incident.

Verzoeker dook onder op een adres die eigendom was van M.(...). Het was zijn neef H.(...) die hem geld heeft geleend om te kunnen vluchten. H.(...) is een neef langs moederszijde.

Tenslotte heeft het Commissariaat- Generaal enkele opmerkingen met betrekking tot het Facebook profiel van de verzoeker, waardoor zijn geloofwaardigheid ondermijnd wordt.

Zo zou verzoeker een foto gepost hebben in augustus 2018 (op het moment dat verzoeker ondergedoken leefde) van hemzelf voor de Mustafa Barzani universiteit, wat zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Vooreerst wenst de verzoekende partij hierover op te merken dat deze universiteit een school was onder invloed van de Verenigde Staten en dat men daar ook Engelse les gaf. De foto dateert dan ook uit de tijd dat verzoeker daar Engelse les volgde.

Vervolgens is het opmerkelijk dat het Commissariaat- Generaal motiveert dat foto's op Facebook niet geloofwaardig zijn omdat een foto veel eerder getrokken kan worden en pas later gepost worden en dat deze daarom niet als bewijsstuk kunnen aanvaard worden (zie supra: bewijs van tewerkstelling van verzoeker als politieagent in juli 2018), doch ze kunnen wel aanvaard worden om aan te tonen dat het vreemd is dat verzoeker een foto post op een moment dat hij ondergedoken leefde?

Het Commissariaat- Generaal is niet consequent in zijn eigen motivering! Het is niet redelijk, noch zorgvuldig, dat het CGVS enkel foto's op Facebook zou aanvaarden, als het in hun voordeel zou spelen, doch niet als een foto op Facebook in het voordeel van de verzoeker zou kunnen spelen.

Opnieuw getuigt dit van onzorgvuldig onderzoek in hoofde van het Commissariaat- Generaal."

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen helemaal niet motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker meent dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade vereist, niet een retrospectieve. Het verleden speelt in beginsel geen beslissende rol, aldus verzoeker, die stelt dat verwerende partij hierbij in de toekomst dient te kijken om te beoordelen of hij dreigt slachtoffer te worden van ernstige schade in zijn land van herkomst, *in casu* Irak. Verzoeker poneert dat hij ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Irak, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing voornamelijk baseert op rapporten over de veiligheidssituatie in Irak van 2019. Verzoeker verwijst echter naar het EASO Iraq Security situation Country of Origin Information Report van oktober 2020, aan de hand waarvan hij poogt aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Dohuk actueel zeer penibel is omwille van de stijgende veiligheidsdreiging van Turkije in die regio, die ook een enorme impact heeft op de lokale bevolking. Deze dreigende houding van Turkije over de regio heeft er ook voor gezorgd dat er een aanhoudende stijging is van 'internal displacement' in de regio.

Verzoeker voegt hieraan toe dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming geen rekening houdt met zijn specifieke profiel als politieagent. Nochtans blijkt uit rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (hierna UNHCR Guidelines) dat politieagenten vallen onder de subcategorie *'Persons associated with, or perceived as supportive of, the Government'* en dat zij hierdoor een specifiek profiel hebben dat een hogere aandacht verdient bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Uit deze UNHCR Guidelines blijkt ook dat lokale politieagenten nog steeds *'geteisterd'* worden door IS en dat het judicieel apparaat in Irak zodanig corrupt is, voornamelijk door politieke partijen, dat zij geen bescherming kunnen krijgen. Hieruit dient volgens verzoeker dan ook dient te worden afgeleid dat hij wel degelijk een specifiek profiel heeft als politieagent en dat dit dan ook een grondig onderzoek vereist naar de nood aan subsidiaire bescherming, zoals ook door de UNHCR Guidelines wordt voorschreven.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het *"EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security situation"* van oktober 2020, een uittreksel uit *"UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq"* van mei 2019 en een loonfiche met Nederlandse vertaling.

2.2.2. Ook middels de verweernota wordt het *"EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation"* van oktober 2020 ter kennis gebracht.

2.3. Nieuwe elementen

Op 18 augustus 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de *"EASO Guidance nota: Iraq"* van januari 2021.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij nalaat enig bewijs aan te leveren dat kan aantonen dat hij op het moment van het incident met sjeik H. in juli 2018 nog steeds werkzaam was voor de verkeerspolitie van Duhok en hij geen officiële documenten neerlegt van zijn recente werkzaamheden bij de verkeerspolitie, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan het door hem aangehaalde incident met sjeik H. en de door hem opgeworpen vervolgingsfeiten als gevolg daarvan omdat (a) het ongeloofwaardig is dat hij als politieagent niet op de hoogte zou zijn geweest van de vertegenwoordigers van de familie B., zeker daar de KDP, de partij van B., de politieke en militaire controle uitvoert over o.a. de provincie Duhok, hij een tante heeft die politiek actief geweest was en nauw samenwerkte met B. en de partij en zijn vader lid was van de KDP en ook wel connecties had met de familie B., (b) indien hij daadwerkelijk door een lokale sjeik dermate bedreigd werd dat hij zich genoodzaakt zag om Irak te verlaten, mag worden verwacht dat hij alles in het werk stelde om zich over deze persoon te informeren teneinde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten en het dan ook niet ernstig is en andermaal de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees ondermijnt dat hij na het incident met sjeik H. amper geïnformeerd heeft naar deze persoon, (c) de door hem voorgestelde reactie van sjeik H. niet in verhouding is met verzoekers eenvoudige vraag en zijn respectvolle aanpak, het anderzijds vreemd is dat hij voor sjeik H. een boete wou uitschrijven terwijl hij stelt dat hij regelmatig op die bewuste weg andere auto's heeft tegengehouden waarbij men erover het algemeen van af kwam met een

waarschuwing, dat hij immers geen boete probeerde te schrijven als het niet nodig was en dat hij geen heisa wou maken omwille van een verkeersovertreding en het dan ook de vraag is waarom hij dan halsstarrig zijn punt wou maken bij sjeik H., en het niet aannemelijk is dat de familie B. blijvend energie zou steken in verzoeker, een eenvoudige politieagent, en het geduld zou hebben om hem meerdere malen, vruchteloos telefonisch te contacteren en hem tot lang na zijn vertrek zou opzoeken bij hem thuis en de onmiddellijke omgeving nu de sjeik op het moment zelf reeds zijn slag had thuis gehaald en dit incident ook zonder gevolgen bleef voor hem, (d) hij zijn bewering dat hij dagelijks gedurende augustus en september 2018 meerdere telefonische oproepen ontving van zijn belagers niet hard kan maken, er bovendien kan verwacht worden, indien de familie B. hem daadwerkelijk probeerde te vervolgen, dat ze andere pogingen ondernamen om hem te pakken te krijgen nadat hij hun veelvuldige oproepen onbeantwoord liet en het feit dat ze niet naar hem op zoek gingen terwijl hij ondergedoken leefde en zij pas bij zijn familie langs gingen na zijn vertrek in schril contrast staat met de vele dringende telefoontjes en niet wijst op de hoogdringendheid om hem te pakken te krijgen, (e) zijn verklaringen aangaande het incident met sjeik H. op verschillende momenten incoherent zijn, wat andermaal de geloofwaardigheid van dit incident en aldus zijn voorgehouden vrees ondermijnt, (f) het opmerkelijk is dat hij zelf werd opgebeld door zijn leidinggevende en dat deze reeds op de hoogte was van het incident nu verzoeker zonder resultaat radiocontact had proberen te maken en het weinig waarschijnlijk is dat de sjeik de tijd had om uit te zoeken in welk politiekantoor verzoeker gestationeerd was en wie zijn leidinggevende was aangezien hij meteen na het incident al werd teruggedroepen, de commissaris op het moment dat verzoeker moest verschijnen geen straf heeft uitgesproken of geïnsinueerd en het vreemd is dat verzoeker, noch zijn familie in de maanden dat hij nog in Irak was en ook nadien niets hebben vernomen van de Iraakse autoriteiten over een mogelijke straf, (g) hij zich amper heeft geïnformeerd naar de bezoeken van de personen die zich zijn vrienden noemden en hem kwamen opzoeken, wat niet getuigt van een oprechte interesse in zijn zaak, en hij bovendien tegenstrijdig is over deze bezoeken, (h) hij geen eensluidende verklaringen aflegt over het huis waar hij ondergedoken zou hebben geleefd en (i) hij in augustus 2018, op het moment dat hij ondergedoken leefde, een foto postte van hem samen met twee personen in volle ontspanning voor het Mustafa Barzani gebouw, een universiteit gelieerd aan de familie waar hij eigenlijk vervolging voor vreest, en zelfs indien deze foto genomen zou geweest zijn op een eerder moment, het nog steeds bijzonder frappant is dat hij enerzijds net op het moment van zijn onderduiken een foto van hem voor een gebouw gelieerd aan zijn vervolgers post, en anderzijds dat hij daarbij zelfs twee vrienden tagt, waardoor hij aan de buitenwereld toch wel een teken van leven toont en er aldus van enige terughoudendheid en voorzichtigheid dan ook geen sprake was op het moment dat hij net wenste te vermijden dat zijn belagers ook maar iets van hem zouden horen of hem zouden vinden, (iii) hij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van zijn bewering dat de Koerdische autoriteiten hem strafrechtelijk zullen vervolgen omdat hij ongewettigd afwezig is gebleven, hij deze vrees bovendien niet heeft aangehaald bij de DVZ, waar hij uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te hebben gehad met zijn autoriteiten, hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bovendien stelde dat het incident met sjeik H. zijn enige probleem is, uit de beschikbare informatie ook blijkt dat ongewettigde afwezigheid of dienstverzuim bij de Koerdische politie in de praktijk *an sich* niet leidt tot juridische vervolging en dat de Iraakse Internal Security Forces Penal Code en de hierin voorziene (gevangenis)straffen slechts wordt toegepast wanneer er tevens sprake is van een andere (zware) inbreuk of wanneer de betrokken politieagent een hoge rang en toegang tot gevoelige informatie bezat, ongewettigde afwezigheid dus geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten en verzoeker geen overtuigende, concrete elementen aanreikt die kunnen aantonen dat zijn situatie hiervan afwijkt, (iv) hij louter op basis van het feit dat hij als politieagent heeft gewerkt niet in aanmerking komt voor internationale bescherming en de vrees, ook volgens de EASO guidelines, moet worden gepersonaliseerd, waar verzoeker niet in slaagt, (v) de verklaarde problemen met zijn vader kaderen binnen een familiaal conflict, hij bovendien bijzonder vaag blijft over deze conflicten en er niet in slaagt deze vrees te concretiseren en dit dan ook niet volstaat om een beroep op internationale bescherming te funderen, (vi) hij pas twee maanden na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en deze afwachtende houding geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade, (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de KAR bovendien blijkt dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer

te worden van willekeurig geweld en (viii) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2020 (CG nr. 1913458), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen

aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen immers op goede gronden dat (1) verzoekers relaas over het incident met sjeik H. in juli 2018 en de daarop volgende vervolging door de familie B. als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert, (2) uit de beschikbare informatie niet blijkt en verzoeker evenmin aantoont dat hij een disproportionele bestraffing dient te vrezen als gevolg van zijn ongewettigde afwezigheid bij de Iraakse verkeerspolitie, (3) hij evenmin aannemelijk maakt dat hij louter omwille van zijn verleden bij de verkeerspolitie voor vervolging dient te vrezen, (4) de familiale conflicten met zijn vader kaderen in de interpersoonlijke sfeer en (5) het feit dat hij pas twee maanden na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in ernstige mate zijn voorgehouden vrees relatieveert.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen onvoldoende overtuigend, coherent en aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Immers, in zoverre verzoeker een bijkomend stuk voorlegt ter staving van zijn verleden bij de Iraakse verkeerspolitie en bijkomende toelichting geeft bij de foto's op zijn Facebook-profiel, slaagt hij er nog steeds niet in aan te tonen dat hij effectief tot juli 2018 in dienst was bij de Iraakse verkeerspolitie. Wat betreft het document waarvan verzoeker beweert dat het om een loonfiche uit oktober 2016 gaat, acht de Raad het vooreerst merkwaardig dat verzoeker zijn moeder naar het politiebureau diende te sturen om dit document te verkrijgen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, aangezien hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zijn loonfiches "*allemaal heel netjes*" thuis bewaarde en aangaf dat zijn zus de laatste loonfiches in principe zou kunnen opsturen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 13 oktober 2020, p. 10). Het mag dan ook verbazen dat verzoeker zijn moeder diende in te schakelen om via zijn werkgever, die hij stelt te vrezen omwille van zijn 'onwettige afwezigheid', één enkele loonfiche te verkrijgen, alsook dat verzoekers voormalige werkgever anno 2020 geen recentere loonfiche of ander bewijs van tewerkstelling zou hebben verstrekt indien verzoeker werkelijk tot midden 2018 in functie zou zijn geweest. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om voormeld stuk ter beoordeling voor te leggen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het document dateert volgens verzoeker immers van oktober 2016, met andere woorden van lang voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en zelfs van voor zijn vertrek uit Irak in september 2018. Bovendien werd de beslissing in hoofdte van verzoeker pas genomen op 30 november 2020 en kreeg hij na het persoonlijk onderhoud van 13 oktober 2020 aldus nog ruimschoots de tijd om bijkomend bewijs van zijn recente tewerkstelling aan het Commissariaat-generaal over te maken. Deze vaststellingen doen naar het oordeel van de Raad dan ook ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van het voorgelegde document, temeer omdat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude, en dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn. Doordat verzoeker dit stuk pas bijbrengt na geconfronteerd te zijn geweest met een negatieve beslissing, kan de Raad zich, het voorgaande mede indachtig, dan ook niet van de indruk ontdoen dat de voorgelegde 'loonfiche' als complaisance-stuk voor onderhavige beroepsprocedure werd gefabriceerd. Wat er ook van zij, gesteld dat het wel degelijk om een authentiek document zou gaan, kan dit hoogstens illustreren dat verzoeker in oktober 2016 in dienst was bij de verkeerspolitie. Het document toont met andere woorden geenszins aan dat verzoeker nadien nog tot juli 2018 deel uitmaakte van de verkeerspolitie. Evenmin doet het document enige uitspraak over de geloofwaardigheid van het door verzoeker beschreven incident met sjeik H. in juli 2018 en de daarop volgende vervolging door de familie B., noch over de door verzoeker voorgehouden vrees in geval van terugkeer naar Irak.

Hetzelfde geldt voor de aanvullende verklaringen inzake de foto's op het Facebookprofiel van verzoeker. Verzoeker stelt dat de foto's, zonder nader te specificeren over welke foto's hij het precies heeft, werden gemaakt in 2017, op het moment dat de politie motorvoertuigen had aangekocht. Dit betreft echter een

loutere bewering die bovendien, gesteld dat de foto's werkelijk in 2017 werden genomen, geenszins aantoon dat verzoeker in juli 2018 nog voor de verkeerspolitie werkte.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het uiten van blote beweringen, het vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag het geheel van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te ontcrachten of uit te klaren, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke manier hij zijn moeder in gevaar zou brengen door haar meer informatie te vragen omtrent de bezoeken van de personen die hem blijkens zijn verklaringen thuis en in de buurt kwamen zoeken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. Ook de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“U verklaart dat u officieel werd tewerkgesteld en stelt dat u uw benoemingsbesluit of attest van tewerkstelling heeft neergelegd (CGVS 2, p. 9, p. 10). Na vertaling blijkt dit om een diplomawaardering te gaan en blijkt deze gericht te zijn aan het ministerie van Binnenlandse zaken, en meer specifiek aan het hoofdbureau van de verkeerspolitie van de provincie Duhok. U wordt voor aanstelling goedgekeurd. Dit document is echter gedateerd op 19 september 2012 en maakt geen gewag van het feit dat u in juli 2018 nog steeds tewerkgesteld was voor de verkeerspolitie van Duhok. U verwijst vervolgens naar de door u neergelegde foto's en de foto's op uw Facebookpagina (CGVS 2, p. 10). Op de neergelegde foto's staat geen datum vermeld. De foto's op uw Facebookpagina kunnen op eender welk moment gepost zijn en tonen niet aan dat ze daadwerkelijk genomen zijn op het moment dat u ze gepost heeft. Bovendien dateert de recentste foto op uw Facebookpagina van 27 februari 2018, wat eveneens geen indicatie is dat u in juli 2018 nog steeds werkzaam was voor de verkeerspolitie van Duhok.”* en *“Tot slot leert een blik op uw Facebookprofiel ook dat u in augustus 2018, op het moment dat u ondergedoken leefde (CGVS 2, p. 18), een foto postte van u samen met twee personen in volle ontspanning voor het Mustafa Barzani gebouw, een universiteit gelieerd aan de familie waar u eigenlijk vervolging voor vreest. De vaststelling dat uw verklaring in augustus 2018 ondergedoken geleefd te hebben, terwijl een blik op uw Facebook het tegenovergestelde aantoon, ondermijnt uw geloofwaardigheid ten stelligste. Indien deze foto genomen zou geweest zijn op een eerder moment, is het echter nog steeds bijzonder frappant dat u enerzijds net op het moment van uw onderduiken een foto van u voor een gebouw gelieerd aan uw vervolgers post, en anderzijds dat u daarbij zelfs twee vrienden tagt, waardoor u aan de buitenwereld toch wel een teken van leven toont. Van enige terughoudendheid en voorzichtigheid is dan ook geen sprake op het moment dat u net wenste te vermijden dat uw belagers ook maar iets van u zouden horen of u zouden vinden.”*, alsook *“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw Irakese identiteitskaart, uw Irakese identiteitsboekje, uw paspoort, alsook de Irakese identiteitsdocumenten van uw ouders neer. Dit toont uw nationaliteit en uw identiteit aan, hetgeen hier niet ter discussie staat. Vervolgens legt u uw diploma's behaald in Iran, uw Iraanse karte melli, uw Iraanse geboorteakte, de Iraanse shenasnameh van uw moeder, het bewijs dat u Iran moest verlaten, alsook uw Iraanse vluchtelingenboekje en een verplaatsingsattest binnen Iran neer. Dit toont aan dat u geboren bent in Iran, en er langdurig heeft verbleven, hetgeen eveneens niet betwist wordt. De foto met uw moeder aan jullie boomgaard zegt niets over uw asielmotieven, en doet hier dan ook niet ter zake. Het filmpje en de foto die u neerlegt van een Irakese politieagent die geslagen en vervolgd werd, toont geenszins aan dat u vervolgd werd door de familie B.(...). Dit filmpje kan dienen als voorbeeld, maar zegt niets over uw eigen asielmotieven en persoonlijke vervolging door de familie B.(...). Wat betreft uw medische documenten dient te worden vastgesteld dat u een document neerlegt met verschillende waarden wat betreft o.a. uw nierfunctie. U verwijst hiervoor naar uw nierproblemen (CGVS 1, p. 10). U verklaart hierover dat u deze onderweg heeft opgelopen (CGVS 1, p. 10), aldus toont dit geen verband aan met uw vervolging in Irak. Het logboek van het opvangcentrum toont eveneens geen verband aan met uw asielmotieven. Het overlijdensbericht van uw psycholoog is een*

jammerlijke zaak. Echter, dit toont niet aan dat u daadwerkelijk in begeleiding was bij Dr. J.(...) of zegt niets over de duur van uw begeleiding. Bovendien bevatten medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid immers een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten bieden geen zicht op de ware omstandigheden waarin u uw verwondingen of aandoeningen heeft opgelopen. Dergelijke attesten laten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, noch over een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst.”

Verzoeker bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing betreffende de foto's op zijn Facebookpagina. Enerzijds wordt gesteld dat de foto's waarmee hij zijn tewerkstelling als politieagent tot juli 2018 poogt te bewijzen op eender welk moment gepost kunnen zijn en niet aantonen dat ze daadwerkelijk genomen zijn op het moment dat hij ze gepost heeft, en derhalve geen indicatie zijn dat hij in juli 2018 nog steeds werkzaam was voor de verkeerspolitie. Anderzijds wordt gesteld dat de foto die hij in augustus 2018 heeft gepost van zichzelf samen met twee vrienden voor het Mustafa Barzani gebouw de geloofwaardigheid ondermijnt van zijn bewering op dat moment ondergedoken te hebben geleefd. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal niet consequent is in haar motivering en acht het niet redelijk, noch zorgvuldig dat verwerende partij enkel foto's op Facebook aanvaardt die in haar voordeel spelen en niet diegenen die in het voordeel van verzoeker spelen. De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift zelf verduidelijkt dat de foto's op Facebook die zijn tewerkstelling als politieagent moeten staven werden gemaakt in 2017, op het moment dat de politie motorvoertuigen had aangekocht. Zoals hoger reeds gesteld tonen deze foto's, gesteld dat ze werkelijk in 2017 werden genomen, dus geenszins aan dat verzoeker in juli 2018 nog voor de verkeerspolitie werkte, hetgeen ook de conclusie van de commissaris-generaal is. Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat de foto van verzoeker met twee vrienden voor de universiteit dateert uit de tijd dat hij daar Engelse les volgde, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de mogelijkheid dat deze foto op een eerder moment werd genomen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter worden gevolgd in diens oordeel waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Indien deze foto genomen zou geweest zijn op een eerder moment, is het echter nog steeds bijzonder frappant dat u enerzijds net op het moment van uw onderduiken een foto van u voor een gebouw gelieerd aan uw vervolgers post, en anderzijds dat u daarbij zelfs twee vrienden tagt, waardoor u aan de buitenwereld toch wel een teken van leven toont. Van enige terughoudendheid en voorzichtigheid is dan ook geen sprake op het moment dat u net wenste te vermijden dat uw belagers ook maar iets van u zouden horen of u zouden vinden.”* De argumentatie en kritiek in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.6.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.7.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja significant stabiel is dan deze in Centraal-Irak en dat er aldaar voor verzoeker geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit deze informatie blijkt dat de Koerdische Autonome Regio (KAR) een zekere mate van stabiliteit kent en efficiënt optredende veiligheidsdiensten heeft. Er wordt aangestipt dat er politieke spanningen zijn en een economische crisis, die eerder weinig impact hebben op de veiligheidssituatie in de KAR, waar de terreurdreiging beperkt blijft. Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen

jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Daarnaast voert Iran, in de strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Ook de meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar verweernota en aanvullende nota aanleverde, met name het rapport *“EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020 en de *“EASO Guidance nota: Iraq”* van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio en specifiek in de provincie Dohuk, waarvan verzoeker afkomstig is.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen dient te worden besloten dat er in de KAR in het algemeen en in de provincie Dohuk in het bijzonder voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze analyse doch brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoeker vooreerst verwijst naar de Turkse militaire operaties in de regio, merkt de Raad op dat de Turkse luchtaanvallen en grondoffensieven op Iraaks grondgebied in rekening werden gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Noord-Irak. De Raad verwijst in dit verband ook naar de meest actuele veiligheidsanalyse van de commissaris-generaal, zoals verwoord in de verweernota en waarbij ook het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde EASO rapport van oktober 2020 in rekening werd genomen: *“Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.”* Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt aldus dat de Turkse offensieven voornamelijk bestaan uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Het is niet uitgesloten dat hierbij ook burgerslachtoffers vallen maar vooralsnog gaat het om een zeer beperkt aantal. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat gewone burgers een doelwit vormen van de Turkse operaties, noch kan worden geconcludeerd dat de mate van geweld zodanig hoog is dat er een dermate grote dreiging is voor de burgerbevolking in de respectievelijke regio's dat zij er een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Noord-Irak in het algemeen en in de provincie Dohou in het bijzonder echter niet aan voormelde voorwaarden. De Raad meent daarenboven dat verzoeker het persoonlijke risico om slachtoffer te worden van een aanval door het Turkse leger kan verminderen door de getroffen zones te vermijden. Immers, hoewel hij verklaart afkomstig te zijn van Hiror, een dorp aan de grens met Turkije, blijkt uit zijn verklaringen eveneens dat hij bij zijn broer in

Dohuk verbleef, in het ouderlijk huis van zijn vader, op de dagen dat hij dienst had als politieagent (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 15 juli 2020, p. 4-5). Waar verzoeker nog wijst op de economische verliezen die de getroffen dorpen leden en het feit dat een aantal dorpen niet toegankelijk waren of de bewoners ervan het gebied moesten verlaten, wijst de Raad erop dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij afkomstig is uit één van deze dorpen of dat hij persoonlijk getroffen zou worden door de situatie in deze dorpen. Integendeel, uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn ouders en zus thans nog steeds in Hiror verblijven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 15 juli 2020, p. 5).

Waar verzoeker voorts wijst op zijn specifieke profiel als politieagent, onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines aanvoert dat een dergelijk profiel hogere aandacht verdient bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming, opwerpt dat ook lokale politieagenten nog steeds worden gevisieerd door IS en meent dat het judicieel apparaat in Irak zodanig corrupt is dat agenten geen bescherming kunnen krijgen, benadrukt de Raad vooreerst dat een loutere verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoeker blijft hier in gebreke. De Raad herhaalt te dezen vooreerst nogmaals dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij op het moment van vertrek uit Irak nog steeds in dienst was bij de verkeerspolitie in Dohuk. Behalve zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, toont verzoeker bovendien evenmin aan dat hij ooit persoonlijk problemen heeft gekend of in geval van terugkeer naar Irak vervolging hoeft te vrezen omwille van zijn werk als politieagent. Het verwijzen naar algemene informatie kan dan ook niet volstaan om de door verzoeker aangehaalde vrees in dit verband te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van *willekeurig* geweld. Door te verwijzen naar zijn tewerkstelling bij de politie, waarbij nogmaals wordt herhaald dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker op het moment van vertrek uit Irak nog in dienst was, verwijst verzoeker evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg zouden kunnen hebben dat hij een groter risico loopt het slachtoffer te worden van *doelgericht* geweld. Dergelijke omstandigheden houden verband met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker voor de verkeerspolitie heeft gewerkt maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van zijn nood aan internationale bescherming. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing correct het volgende overwogen: *"Betreffende het loutere feit dat u als politieagent heeft gewerkt dient te worden gesteld dat u louter op die basis niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Hoewel agenten nog steeds door IS kunnen gevisieerd worden, is dit de laatste jaren serieus afgenomen waardoor ook volgens de EASO guidelines de vrees moet worden gepersonaliseerd. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u hier niet in slaagt."*

Verzoeker toont aldus geen persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het (beperkte) willekeurig geweld in de provincie Dohuk. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat het Hof van Justitie de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet heeft gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen en die nog niet werden beoordeeld in het kader

van de mogelijke vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de eerste bestreden beslissing daarnaast nog op: *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.”* Ook deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht.

2.8. De Raad herhaalt nogmaals dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het echter voor zich dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen. Het is hierbij niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. De Raad wijst er voorts op dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts is sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing echter op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette asielrelaas, dat uit de beschikbare informatie bovendien niet blijkt en verzoeker evenmin aantoont dat hij een disproportionele bestraffing dient te vrezen als gevolg van zijn ongewettigde afwezigheid bij de Iraakse verkeerspolitie, dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij louter omwille van zijn verleden bij de verkeerspolitie internationale bescherming zou behoeven, dat er voor burgers in Noord-Irak actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat de door hem bijgebrachte documenten niets veranderen aan deze appreciatie. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS